

เก็บรักษา

>>> การรักษาใจ รักษาใจยิ่งกว่าสิ่งทั่วไปในโลก <<<

เป็นเรื่องแปลกอีกอย่างหนึ่งของคนเรา เวลาที่เรารักหรือชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น เรามักจะเก็บรักษา และไม่ค่อยนำสิ่งนั้นออกมาใช้งานสักเท่าไร เราจะไม่เก็บรักษามันไว้อย่างดี บางทีเก็บจนลืมเก็บจนเก่าเลย **ฉะนั้นแล้วการเก็บรักษาที่ดี คือ การนำออกมาใช้ประโยชน์ตามสภาพที่ควรจะใช้** เผลอเช่นในเรื่องร่างกาย จิตใจ ของเรา บางทีเราก็ใช้ไม่เป็น บางทีก็เก็บก็ซ่อนไว้นจนไร้ประโยชน์ หรือบางครั้งก็ใช้โดยไม่รู้จักรักษาเสื่อมโทรม ผุพังไป ไม่รักษาสมดุล จนเสียสมดุลเซซวน รวนเอาง่าย ๆ หรือ เพราะบางครั้งเราไม่ยึดติดกับค่านิยมที่ถูกฝังชิปมาจนหลงลืมความเป็นตัวตนไป

ใช่หรือไม่ ตอนเป็นเด็ก เราถูกทำให้เข้าใจว่า คนที่เรียนได้คะแนนสูง อันดับดี ๆ สอบติดมหาวิทยาลัยดี ๆ มีปริญญาหลาย ๆ ใบ “คือคนเก่ง” พอโตขึ้นมาหน่อย ก็เข้าใจว่าคนที่ทำงานเก่ง เงินเดือนสูง ๆ หรือ มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับนับหน้าถือตาของสังคม “คือคนเก่ง” มาวันนี้ ที่ผ่านวันเวลา ผ่านผู้คนจนผ่านพ้นอะไรต่อมิอะไรมากมาย ล้วนเข้าใจผิดมาตลอด คนที่เก่งจริง คือ **คนที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ** ถึงเวลากินก็ได้กิน ถึงเวลานอนก็ได้นอน มีเวลาว่างไปท่องเที่ยว มีเวลาออกกำลังกาย มีเวลาให้ครอบครัว มีเวลาอยู่กับเพื่อน ๆ และ ตัวเอง สมดุลในทุก ๆ เรื่อง ในแบบฉบับของตัวเอง รู้รักษาความสุข นี่ต่างหากคือคนที่อยู่กับโลกได้

คนส่วนมากจะเอาแต่ดูแลร่างกาย ให้สวยให้งาม ไม่ให้หิว ไม่ให้ปวด ไม่ให้เมื่อย ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ป่วย สิ่งนี้เป็นหน้าที่ที่เราต้องดูแลรักษา สิ่งทีพระเจ้าประทานให้เราช่วยต่อ ยอดการสร้างโลกของพระองค์ แต่ว่าหน้าที่ที่เราไม่ได้มีแค่นั้น เรายังมีหน้าที่ต่อจิตใจด้วย ต้องดูแลเอาใจใส่กับจิตจการรักษาใจไม่ให้ความทุกข์มารัดเกี่ยว บีบคั้นจิตใจของเรา อย่าไปมัวเรียกร้องให้คนอื่นมาช่วยดูแล อย่า

มัวที่จะเก็บรักษาใจโดยมิได้นำหัวใจดวงใจออกมารับใช้เรา ออกมาแสดงให้คนอื่นเห็นความดีงามที่ซ่อนอยู่ มันก็ไร้ค่า และจะเสื่อมสลายไปอย่างน่าเสียดาย

โลกไม่ได้ไต่อยาก แต่การอยู่ร่วมกัน กับคนหมู่มากต่างหาก ที่ไต่อยาก บางคนมองเห็นที่ “เปลือกนอก” บางคนคบกันที่ “ผลประโยชน์” บางคนทำเพื่อ “หวังผลตอบแทน” บางคนเกลียดกันด้วยการ “ฟังเขาเล่ามา” ยิ่งใส่ใจ ยิ่งยึดมั่นกับสิ่งใด ก็จะเป็นทุกข์กับสิ่งนั้น บุคคล เรื่องราว วัตถุ ส่วนเป็นสิ่ง ที่ดำรงอยู่ในกฎของอนิจจัง ไม่เที่ยง แปรเปลี่ยน ดำรงโดยไม่มีเจ้าของเที่ยงแท้ เมื่อคิดจะฝืนความจริงของธรรมชาติ พยายามที่จะยึดถือเหนียวแน่น ผลลัพธ์อาจมีหลากหลาย แต่สุดท้ายย่อมลงเอยด้วยความทุกข์ มีผู้ทำความเข้าใจเรื่องดีและร้าย บุคคลใด ๆ สิ่งของทั้งหลาย ยามที่เข้ามา ก็สนองรับรักษา ดูแลให้ดีที่สุด ยามผ่านไป ก็อว्यพร แล้วปล่อยวาง เพราะสุดท้าย ทุกสิ่งย่อมมีวิถี ทุกคนย่อมมีเส้นทางของตน แม้ไม่ต้องการวาง ยังคงต้องวาง อยู่ที่จะเลือกวางอย่างวางใจ หรือจะเลือกวางอย่างทุกข์ใจ (Cr : Bodhisat Heart)

โลกจะเป็นอย่างไรก็เรียนรู้ที่จะ
มากนัก **รักษาใจเราไว้ดีกว่า** อย่าไปคิด
เรื่องของคนอื่น เสียอะไรก็เสียไป แต่อย่า
เผชิญ **ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความพลัด**
รักษาใจก็จะเกิดความทุกข์เศร้าโศก แม้ว่า
ร่างกายจะป่วยแต่ใจไม่ป่วยตามไปด้วย อัน
หนึ่งมีจิตใจนิ่งสงบ ก็สามารถช่วย
ได้ เริ่มต้นที่ตัวเรา เมื่อรักษาจิตใจดีแล้ว ก็
นำเอาจิตวิญญาณที่เป็นขุมทรัพย์อัน
รักษาสังคมโลกวันนี้ต่อ ๆ กันไป อย่ามัวแต่
น่าเสียดาย....

อยู่ให้เป็นสุข อย่าไปกังวล
ในสิ่งที่ไม่ดี แม้เป็น
ให้ ใจเสีย ทุกคนต้อง
พรากฤษฎ์เสีย ถ้าไม่รู้
ร่างกายมีวันเสื่อม แม้ว่า
นี้สำคัญมาก และถ้าคน
ลดทอนอารมณ์ของผู้อื่น
อย่าได้เก็บซ่อนเอาไว้
ประเสริฐนั้นออกมา เพื่อ
เก็บไว้จนเก่าจนขึ้นสนิม มัน

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>